

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Mgr. R. V.**, (odvolaný) soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha 4, se sídlem Hostivařská 1109, Praha 2, právně zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Exekutorská komora České republiky**, se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím Exekutorské komory České republiky ze dne 14. 9. 2012, bez čísel jednacíh, za účasti osob zúčastněných na řízení: Mgr. J. V., soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha 3, Senovážné náměstí 977/24, Praha 1 a JUDr. J. T., soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha 4, Hornokřčská 650/29, Praha 4,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Exekutorské komory České republiky ze dne 14. 9. 2012, bez čísla jednacího, kterým byl z funkce zástupce odvolaného soudního exekutora Mgr. R. V. uvolněn Mgr. J. V., **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Exekutorské komory České republiky ze dne 14. 9. 2012, bez čísla jednacího, kterým byla jako zástupkyně odvolaného soudního exekutora Mgr. R. V. ustanovena JUDr. J. T., **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 19 988 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Jana Boučka, advokáta se sídlem v Praze 1, Opatovická 1659/4.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 10. 2012 se žalobce domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 14. 9. 2012, bez čísla jednacího, kterým bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „exekuční řád“) rozhodnuto, že se z funkce zástupce žalobce uvolňuje Mgr. J. V., soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha 3 a dále rozhodnutí ze dne 14. 9. 2012, rovněž bez čísla jednacího, kterým bylo rozhodnuto ve smyslu § 16 odst. 1 a 2 exekučního řádu tak, že se zástupcem žalobce stává JUDr. J. T., soudní exekutorka, Exekutorský úřad Praha 4. Tyto rozhodnutí byly žalobci doručeny 2. 10. 2012.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě namítal, že doručená rozhodnutí nejsou řádnými správními rozhodnutími. Byly vydány předsedou komory, tedy orgánem, který k jejich vydání nemá pravomoc, a proto jsou rozhodnutími nulitními. Rozhodnutí také neobsahují žádné formální odůvodnění a jsou v něm citována zjevně nesprávná ustanovení právního předpisu, kterými se žalovaný řídil, protože ust. § 16 odst. 1 a 2 exekučního řádu se na rozhodování o uvolnění exekutora z funkce zástupce vůbec nepoužijí. I z tohoto důvodu jsou nepřezkoumatelné.

Žalobce dále uvedl, že mu není známo, že by Mgr. V. podal k žalovanému návrh na uvolnění z funkce zástupce exekutora, ačkoli § 18 odst. 1 písm. c) exekučního řádu takový postup předvídá. Žalobce následně nebyl osloven žalovaným ohledně údajné rezignace Mgr. V. a nebyl mu poskytnut čas, aby navrhl nějakého zástupce sám. Postup komory tak byl v rozporu se zákonem.

Závěrem proto žalobce navrhl, aby soud výše uvedená rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v úvodu svého vyjádření uvedl, že dosavadní zástupce žalobce požádal o uvolnění z funkce podáním ze dne 29. 2. 2012, které bylo žalovanému doručeno dne

2. 3. 2012. Zda toto bylo známo žalobci, je zcela irelevantní. Řízení o uvolnění z funkce nebylo iniciováno žalovaným. Dne 2. 3. 2012 pak byl žalobce obeslán žádostí žalovaného o navržení nového zástupce ve lhůtě jednoho měsíce s tím, že dosavadní zástupce požádal o uvolnění z funkce. Na tuto žádost odpověděl právní zástupce žalobce dne 3. 4. 2012 tak, že nesouhlasí s ustanovením nového zástupce a navrhuje, aby dosavadní zástupce Mgr. V. svou funkci i nadále vykonával.

Stran námitek žalobce k nicotnosti napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že zástupce v souladu s § 111 odst. 6 písm. l) exekučního řádu ustanovilo prezidium komory svým usnesením ze dne 14. 9. 2012, č.j. 5/12/P06. Toto usnesení tvoří součást zápisu z jednání prezidia, proto byla vyhotovena samostatná rozhodnutí podepsaná prezidentem komory. Rozhodnutí je závazné již okamžikem, kdy bylo přijato většinou členů prezidia. Rozhodnutí podepsané prezidentem žalovaného již bylo pouze deklaratorním aktem, který reflektoval usnesení prezidia.

Žalovaný dále uvedl, že podle § 112 odst. 1 písm. a) exekučního řádu prezident zastupuje komoru navenek a jedná jejím jménem ve všech věcech. Protože žádný právní předpis nestanoví, kdo by měl podepisovat usnesení prezidia, jeví se jako logické, že by to měl být prezident. K žádné usurpaci pravomocí prezidentem nedošlo, protože napadené usnesení bylo řádně přijato prezidiem.

IV. Replika žalobce

Z vyjádření žalovaného podle žalobce vyplývá, že ten neponechal žalobci zákonnou lhůtu pro podání návrhu na ustanovení nového zástupce, neboť obě rozhodnutí byla vydána ve stejný den. Tato rozhodnutí neobsahují základní znaky správních rozhodnutí. Žalobce v replice připustil, že je možné, aby byly podepsány prezidentem, nicméně v takovém případě z nich musí být patrné, že jsou rozhodnutími prezidia. Od adresáta takového rozhodnutí nelze očekávat, aby měl za to, že bylo vydáno orgánem jiným. Jedná se o velmi závažný nedostatek, která znamená neurčitost rozhodnutí v případě, že oprávněný orgán obsahově shodné rozhodnutí vydal, nebo nicotné, jestliže bylo vydáno právě jen nesprávným orgánem.

Rozhodnutí prezidia nemůže být podle žalobce závazné dříve, než je zveřejněno. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že rozhodnutí prezidia je ve vztahu ke třetím osobám závazné svým vyhlášením na zasedání, kterého se tyto osoby ani neúčastní. Z žádného právního předpisu nevyplývá speciální úprava závaznosti rozhodnutí prezidia a k jeho účinnosti je tak nutné, aby bylo v daném případě doručeno účastníkům řízení. Žalobce zároveň uvedl, že JUDr. T. započala s faktickými úkony ještě před doručením těchto rozhodnutí žalobci.

V. Vyjádření žalovaného k replice

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce uvedl, že právní úprava účinná do 31. 12. 2012 explicitně neřešila situaci, kdy je zastoupenému soudnímu exekutorovi jmenován zástupce nový, nicméně rozhodovací praxe žalovaného se ustálila tak, že v případě jmenování nového zástupce současně zaniká ustanovení toho předchozího. Od 1. 1. 2013 již bylo toto pravidlo výslovně zaneseno v § 18 odst. 3 exekučního řádu. Praxe žalovaného plně odpovídala představám zákonodárce. V obou případech zanikla ustanovení předchozího zástupce (ať již

aktem žalovaného či ze zákona). Lze proto odmítnout tvrzení žalobce, že mu nebyla poskytnuta lhůta k podání návrhu na ustanovení nového zástupce. Zároveň žalovaný zopakoval, že žalobci byla poskytnuta dostatečná lhůta (od 2. 9. 2012 do 14. 9. 2012).

Usnesení prezidia podle § 10 či § 11 organizačního řádu, stavovského předpisu žalovaného, je rozhodnutím, proti kterému není přípustné odvolání a je postaveno naroveň usnesením v rámci správního řízení, které se pouze zaznamenávají do spisu a jejich právní moc nastává již tímto poznamenáním ve smyslu § 76 (patrně odst. 3) správního řádu *per analogiam*, nebo které lze vydat bez předchozího řízení a jejichž účinky nastávají jejich vydáním. Žalovaný odmítnul tvrzení žalobce, že rozhodnutí prezidia nemůže být závazné pro jeho adresáty dříve, než je zveřejněno. Upozornil na existenci silného veřejného zájmu, aby zastupování exekutora probíhalo plynule a bez zbytečných průtahů. Po účastnících exekučního řízení nelze požadovat, aby byli nuceni vyčkat na doručení písemného vyhotovení zastupovanému soudnímu exekutorovi.

Žalovaný rovněž odmítnul tvrzení, že by písemné vyhotovení vyrozumění o přijatém usnesení bylo nicotné či jinak formálně vadné, neboť obsahovalo výrok a poučení. Absentující poučení o tom, zda je možné podat žalobu ve správním soudnictví nelze považovat za nedostatek rozhodnutí, jak plyne např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 35/2005. Odůvodnění absentuje, jelikož předchozímu zástupci bylo v plném rozsahu vyhověno. Exekuční řád neumožňuje uvážení žalovaného, zda jmenuje exekutorovi nového zástupce v případě, že je naplněna hypotéza normy uvedené v § 18 exekučního řádu.

Závěrem ještě žalovaný doplnil, že ve vztahu k předmětu řízení je zcela irelevantní otázka, zda a kdy JUDr. T. počala s faktickými kroky směřujícími k výkonu funkce zástupce. V této věci jsou navíc proti žalobci vedeny úkony trestního řízení z důvodu nepředání spisového materiálu novému zástupci a podezření, že žalobce po dobu zastupování předchozího zástupce fakticky vykonával exekuční činnost i přes soudem vyslovený zákaz.

VI. Triplika žalobce

Žalobce uvedl, že je zcela nerozhodné, jaká je právní úprava po 1. 1. 2013, jelikož rozhodnutí komory bylo učiněno před tímto datem. Dovolávání se ustálené praxe žalovaného je v rozporu s právem na spravedlivý proces, pokud vyplynula z činnosti v neveřejných řízeních. Žalobce neměl možnost se o ní jakkoli dozvědět. V době vzniku této praxe nebyl členem žalovaného a neměl přístup k takovým údajům. Právní úprava účinná do 31. 12. 2012 nepředpokládala žádné zdvojení funkce zástupce, ale počítala s tím, že exekutor po určitou dobu (až 30 dnů) zástupce nemá. Nelze se dovolávat ustálené praxe, neboť ta byla v rozporu se zákonem.

K možnosti výběru nového zástupce žalobce uvedl, že byl vyzván v době, kdy měl ustanoveného zástupce a neměl zájem jej měnit. Výzva k navržení nového zástupce žalovanému vůbec nepřísluší a tím spíše ne v době, kdy neběží zákonná lhůta, ve které je exekutor povinen si zástupce zvolit. Není pravdou, že exekutor musí mít po celou dobu výkonu funkce zástupce. Zástupce nemá po dobu až 30 dnů žádný nově ustanovený exekutor, ani exekutor, který zástupce mění. Žalobce toto uvedl v úmyslu ilustrovat, jakým lživým způsobem vede žalovaný svou kampaň proti žalobci.

Žalobce dále upozornil, že se žalovaný vůči němu nechová nestranně, snaží se chránit pouze zájmy své, a to zpravidla na úkor žalobce. Došlo k poškození zájmů žalobce, stejně jako účastníků exekučních řízení. Jako správní orgán nedbá žádných zásad správního řízení. Veškeré úkony žalovaného byly učiněny jako reakce na podání žalobce Úřadu pro ochranu osobních údajů, na základě čehož bylo se žalovaným zahájeno řízení o správním deliktu. Úkony žalovaného nebyly motivovány snahou o řádný výkon úřední moci, ale pouhou obranou proti důsledkům pochybení žalovaného, případně jeho pomstou. Rozhodnutí je proto nezákonné nejen z důvodů procesních, ale i z toho důvodu, že se jednalo o akt zneužití veřejné moci.

VII. Sdělení žalovaného a reakce žalobce

Ve sdělení ze dne 6. 3. 2014 žalovaný uvedl, že do uvolněného exekutorského úřadu po žalobci byl jmenován nový soudní exekutor. V důsledku toho zaniklo zastupování žalobce soudní exekutorkou JUDr. J. T. Napadené rozhodnutí pozbylo svůj význam a účinnost. S ohledem na to, navrhl soudu zvážit, zda zde není dán důvod pro zastavení řízení podle § 47 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť byl žalobce *de facto* plně uspokojen tím, že JUDr. T. již nadále není jeho zástupkyní a případný výrok rozhodnutí by byl jen akademický.

Na toto sdělení reagoval žalobce tak, že nesouhlasí s názorem, že by se řízení stalo bezpředmětným. Žalobce se domáhal určení nezákonnosti rozhodnutí, které mělo po určitou dobu své účinky a tyto účinky mají konsekvence i v jeho majetkové sféře. Žalobce dodal, že nebyl uspokojen ani *de facto* ani *de iure* a že má za to, že žaloba byla podána od počátku důvodně.

VIII. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Mgr. J. V. uplatnil svá práva osoby zúčastněné na řízení a k tvrzením žalobce uvedl, že písemnou rezignaci podal dvakrát, a to dne 29. 2. 2012 a 17. 7. 2012.

JUDr. J. T. uvedla, že jí nebyly předány exekuční spisy a další požadované údaje, a není schopna poskytovat jak účastníkům, tak soudům informace z exekučních spisů. Na základě tohoto stavu, zejména s ohledem na ochranu zájmů účastníků řízení, soudu sdělila, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

IX. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

K podmínkám řízení soud uvádí, že jeho místní příslušnost byla v době podání žaloby dána. Ke změně sídla žalovaného došlo až dnem 1. 1. 2013.

K podnětu žalovaného na zastavení řízení pak soud uvádí, že nejsou splněny podmínky § 47 písm. b) s.ř.s., neboť žalobce neprohlásil, že by byl postupem správního orgánu plně uspokojen.

Ve vztahu k námitkám týkajícím se nezákonnosti či nicotnosti napadených rozhodnutí uvádí soud následující. Na rozhodování prezidia komory se nepochybně vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Ust. § 1 odst. 1 správního řádu stanoví, že ten upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Žalovaný je právnickou osobou a krajský soud má za to, že rozhodnutí o uvolnění a ustanovení zástupce exekutora je výkonem veřejné správy. Žalovaný (konkrétně jeho prezidium) svým rozhodnutím zajišťuje řádné fungování exekutorského úřadu a s tím související exekutorské činnosti. Zároveň zde žalovaný nepochybně vystupuje v nerovné pozici (jako vrchnostenský subjekt) vůči odvolanému soudnímu exekutorovi i vůči uvolňovanému a ustanovovanému zástupci. Názor, že se jedná o výkon veřejné správy, podporuje i úprava v zákonech týkajících se organizace a rozhodování dalších profesních samospráv. Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů v § 40 odst. 3 hovoří o tom, že advokátní komora vykonává veřejnou správu na úseku advokacie. V § 55 odst. 1 pak tento zákon stanovuje, že orgány komory postupují v rozhodování podle § 44 odst. 3 a § 45 odst. 2 (tedy v případě rozhodování z pozice vrchnostenského subjektu vůči jednotlivým advokátům či advokátním koncipientům) podle správního řádu, nestanoví-li zákon něco jiného. Obdobně pak zákon č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky ve znění pozdějších předpisů v § 16 stanoví, že na rozhodování komory podle tohoto zákona se vztahuje správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak. Žalovaný je povinen postupovat podle ustanovení správního řádu, a to se týká i náležitostí a oznamování takových rozhodnutí, která svou povahou odpovídají rozhodnutím ve správním řízení.

Soud nezpochybňuje tvrzení žalovaného, že usnesení byla přijata, neboť pro ně hlasovala většina všech členů prezidia. Neztotožňuje se ale s názorem, že rozhodnutí jsou tímto okamžikem již závazná. Soud dal za pravdu žalobci, který v žalobě namítal, že mu rozhodnutí muselo být oznámeno. Z tohoto pohledu je nutné připomenout, že, pokud jde o formu rozhodnutí, rozhoduje prezidium žalovaného usnesením. Toto vyplývá z § 110 odst. 7 písm. d) exekučního řádu. Organizační řád žalovaného v § 10 rovněž hovoří o usneseních prezidia. Ostatně taková je i ustálená praxe prezidia žalovaného. Dle § 76 odst. 3 správního řádu se usnesení oznamuje podle § 72 téhož zákona, nestanoví-li zákon, že se pouze poznamená do spisu. Jelikož žádný zákon v souvislosti s usnesením prezidia nestanovuje, že se tato pouze poznamenají do spisu, je nutné taková usnesení v případech, kdy se svou povahou jedná o v podstatě správní řízení, oznámit účastníkům. K tomu taky došlo. Nad rámec úvahy nutné pro posouzení věci soud uvádí, že v okamžiku doručení účastníkům, se rozhodnutí o uvolnění zástupce stalo pravomocným a vykonatelným. Pokud jde o rozhodnutí o ustanovení nového zástupce, to nabylo okamžikem doručení vykonatelnosti. Podle § 76 odst. 5 správního řádu totiž odvolání nemá odkladný účinek. Toto ustanovení je nepochybně nutné vztáhnout i na řádný opravný prostředek k soudu podle § 16 odst. 6 exekučního řádu.

K námitkám stran obsahu písemného vyhotovení rozhodnutí označujících nesprávný orgán, který ve věci rozhoduje, se soud ztotožňuje s argumentem žalobce, že v usnesení mělo být uvedeno, že se jedná o usnesení prezidia žalovaného. To však skutečně o uvolnění a ustanovení zástupce rozhodlo přesně podle § 111 odst. 6 písm. l) exekučního řádu. Konkrétně se jedná o usnesení prezidia č. 5/12/P06, kde je výslovně uvedeno, že prezidium ustanovuje JUDr. T. jako zástupkyni žalobce a z této funkce uvolňuje Mgr. J. V. V obou písemných vyhotoveních je v záhlaví uveden žalovaný, tedy Exekutorská komora České republiky. Jestliže prezident žalovaného pak v těchto vyhotoveních usnesení neuvedl konkrétní orgán (prezidium žalovaného), který o uvolnění z funkce rozhodl, nemůže tato skutečnost způsobovat nezákonnost a tím méně nicotnost rozhodnutí. Opačný závěr by představoval přepjatý formalismus. Prezident žalovaného jen vyhotovil usnesení prezidia žalovaného písemně tak, aby mohlo být oznámeno a ve věci sám jako prezident žalovaného nerozhodoval, přestože to z písemného vyhotovení vyplývá. Tento nedostatek bylo možné vyřešit vydáním opravného usnesení (§ 70 správního řádu), jako zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení.

Ve vztahu k námitce nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým byl uvolněn z funkce zástupce Mgr. V., soud uvádí, že v rozhodnutí, představovaném v materiální podobě písemným vyhotovením doručeným žalobci, skutečně zcela absentuje jakékoliv odůvodnění. Žalovaný se zejména žádným způsobem nevypořádal s tvrzením žalobce, že uvolnění z funkce zástupce není automatické, ale že musí nastat určitá nová okolnost, která by toto uvolnění odůvodnila. Jestliže žalovaný uvádí, že absence odůvodnění je v souladu se zákonem, neboť bylo plně vyhověno dosavadnímu zástupci Mgr. V., musel soud toto tvrzení odmítnout. § 68 odst. 4 správního řádu stanoví, že odůvodnění není třeba tehdy, pokud správní orgán vyhově všem účastníkům v plném rozsahu. Žalobce lze ovšem považovat za účastníka správního řízení, a to přinejmenším podle § 27 odst. 2 správního řádu, protože uvolněním dosavadního zástupce mohl být dotčen na svých právech (zejména s ohledem na určení dosavadního vzájemného podílu na odměně z výkonu funkce soudního exekutora). Žalovaný navíc se žalobcem, jako s účastníkem jednal, neboť mu své rozhodnutí oznámil. Podle § 68 odst. 1 správního řádu musí rozhodnutí (tedy i usnesení) obsahovat odůvodnění. Chybějící odůvodnění obecně znemožňuje přezkoumatelnost rozhodnutí a také omezuje, či zcela znemožňuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku. V písemném vyhotovení však žádné důvody rozhodnutí uvedeny nejsou. Předmětné rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stran námitky nedostatku poučení rozhodnutí soud uvádí, že toto rozhodnutí poučení obsahovat nemuselo, neboť proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek (na rozdíl od rozhodnutí o ustanovení zástupce podle § 16 odst. 6 exekučního řádu).

V případě rozhodnutí, kterým byla ustanovena JUDr. T. jako zástupkyně žalobce, dospěl soud ke stejnému závěru, jako u rozhodnutí prvního. I v tomto rozhodnutí chybí jakékoliv odůvodnění. Jak je uvedeno výše, ustanovení správního řádu se na napadená rozhodnutí vztahují, a odůvodnění je jejich podstatnou náležitostí. Tato absence je problematická tím spíše, že žalobce nesouhlasil s uvolněním dosavadního zástupce a ustanovením zástupce nového a žalovaný se s tímto vůbec nevypořádal. Uvedené rozhodnutí je tedy rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud dále uznal i další námitku žalobce, týkající se nedostatku poučení do té míry, že se jedná o vadu vyhotovení rozhodnutí. Proti rozhodnutí o ustanovení zástupce je totiž podle § 16 odst. 6 exekučního řádu možný řádný opravný prostředek k soudu. Ze základních zásad činnosti správních orgánů (zvláště ze zásady součinnosti podle § 4 odst. 2 správního řádu) lze dovodit, že ustanovení o povinnosti poučení účastníka o odvolání je nutné vztahovat i na jiné řádné opravné prostředky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce podal ve stanové lhůtě žalobu ve správním soudnictví, má soud za to, že mu nesprávným poučením nevznikla žádná újma.

Soud jen nad rámec výše uvedeného dodává, že tvrzení žalobce, že žalovaný nedodržel podmínky pro jmenování nového zástupce, neboť dosavadní zástupce žalovaného o uvolnění z funkce nepožádal, je nedůvodné. Z vyjádření jak žalovaného, tak Mgr. V. je zřejmé, že o uvolnění požádal. Ostatně žalovaný předložil listinu ze dne 29. 2. 2012, ve které Mgr. V. uvedl, že rezignuje na funkci zástupce žalobce. Žalobce nemohl tvrdit, že mu tato skutečnost nebyla známa, když jej žalovaný na tuto skutečnost upozornil sdělením ze dne 2. 3. 2012. Žalobce navíc na toto sdělení reagoval, z čehož vyplývá, že o rezignaci Mgr. V. věděl. Pokud jde o poskytnutí dostatečné lhůty k navržení nového zástupce, soud uvádí, že tato žalobci poskytnuta byla. Ve stejném sdělení byl totiž žalobce vyzván, aby navrhl svého zástupce, a to ve lhůtě jednoho měsíce. Žalobce však žádný návrh nepředložil a den po uplynutí lhůty sdělil právní zástupce žalobce, že jmenovaný zástupce nemůže jednostranně ukončit své zastupování. Žalobce proto navrhl, aby nebyl Mgr. V. zproštěn funkce jeho zástupce.

S ohledem na shora uvedené soud podle § 76 odst. 1 s.ř.s. napadená rozhodnutí pro vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, zrušil a věc vrátil žalovaného k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

X. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch (obě rozhodnutí byla zrušena), rozhodl soud o povinnosti žalovaného nahradit mu náklady řízení.

Ze spisu vyplývá jednak náklad za dva zaplacené soudní poplatky dohromady ve výši 6.000 Kč a tyto úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) a sepis žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) po 2.100 Kč dle § 9 odst. 3 písm. f) citované vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2012, sepis repliky k vyjádření žalovaného ze dne 18. 2. 2013 (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) po 3.100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve znění účinném do 7. 5. 2013 a dále sepsání reakce žalobce ze dne 13. 3. 2014 (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) po 3.100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve znění účinném do 30. 6. 2014. Za úkony právní služby to je celkem 10.400 Kč, k čemuž je nutné připočítat hotové výdaje podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 4 x 300 Kč, což činí dohromady 11.600 Kč. Tuto částku je nutné dále zvýšit o 21 % DPH, v případě úkonů do 31. 12. 2012 o 20 % DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem se tak na náhradě nákladů řízení jedná o částku 19.988 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s.ř.s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. 9. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu